

Lovforslagets Paragrafer med de dertil til-
lede Ændrings- og Underændringsforslag samt
Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Be-
handling fattes under Forhandling under Et.

Formanden (Rabbe): Med Hensyn
til Betænkningen skal jeg gjøre opmærksom paa
et Par indløbne Ungagtigheder. Linie 24 fra
neden Spalte 468, 2det Stykke i Tillæg B. findes,
efter hvad det ærede Medlem for Veile Amts
6te Valgkreds (Buch) har meddelt mig, dette ærede
Medlems Navn urigtigt anført. Det skulde ikke
findes der. I Underændringsforslagene under Nr. 2
og Nr. 3 findes i dem begge i 3die Linie Ordet:
„Stiftelser“ istedetfor „Stiftere“, hvilke Trykfeil
herved rettes. — I den Forhandlingen aabnes,
gjør jeg opmærksom paa, at det ærede Medlem
for Veile Amts 6te Valgkreds, saaledes som det
alt findes meddelt ved Underændringsfor-
slaget udenfor Betænkningen, har taget sit Underændrings-
forslag under Nr. 3 i Betænkningen tilbage. —
Maa jeg spørge, om Nogen optager det saaledes
tilbagetagne Forslag? (Dphold.) Da dette ikke
er Tilfældet, er det bortfaldet.

Ordføreren (Hørup): Jeg tillader mig
at forudsætte, at de Herrere ere bekendte med Ud-
valgets Betænkning, og jeg skal derfor ikke vidtløftig
komme ind paa en Omgang af de Betragt-
ninger, som have ledet Udvalget til de Indstil-
linger, der foreligge til Thingets Afgjørelse. Den
Hovedforskiel, der er tilstede mellem Udvalgets
Flertals Forslag og det Forslag, der foreligger
fra Regjeringen, er af mere kvantitativ end kvali-
tativ Beskaffenhed; Udvalget har ment, at maatte
stille sig paa et noget snævrere Grundlag end det,
Regjeringen har valgt, men indenfor de Grændser,
hvor saaledes Udvalgets Flertals og Regjeringens
Forslag omhandle de samme Materier, er der in-
gen principiel Forskiel. Det af Regjeringens
Forslag, der saaledes er udeladt af Udvalgets
Forslag, er de Bestemmelser, som vedrøre Spare-
kassernes Administration af deres Midler, Bestem-
melserne om Renten, om Midlernes Anbringelse og
Reservefonden. Jeg skal imidlertid dog hertil
søje, at, naar Udvalget ikke har ment at burde
optage de Bestemmelser i Loven, er Grunden
dertil ikke den, at Udvalget paa disse Punkter
staa i væsentlig Uoverensstemmelse med de Be-
trægtninger, som maa antages at have ledet Re-
gjeringsforslaget; det er, saa langt fra, at Udval-
get ved at udelade disse Bestemmelser har ment
at ville opfordre Sparekasserne til at give højere
Rente end 4 pCt., eller friste dem til at benytte
en mindre sikker Anbringelsesmaade for deres
Midler end de bedst mulige, der tilbydes, at just
det Modfatte er Tilfældet. Det, hvori Forskiellen
mellem Regjeringens Stilling og Udvalget bestaar,
er, at Udvalget ikke har dristet sig til at optage disse
Bestemmelser som almindelig bindende Bestemmelser

for alle Sparekasser, hvorfra ingen Undtagelser
kunne tilstedes uden ved en Forandring af Lov-
givnings Veie. Hvis nemlig Regjeringsforslaget
blev Lov, bliver Folgen, deraf, at enhver Af-
vigelse fra dens Bestemmelser maatte kræve en
ny Lov. Det har Udvalget ikke ment at kunne
gaa ind paa, idet man har troet, at der baade
var Tilfælde, hvor der mere almindelig kunde
være Tale om Afvigelser fra Regjeringsforslagets
Bestemmelser, saaledes f. Ex. med Hensyn til
Renten. — Der kunde være Tilfælde, hvor det
maatte siges i og for sig at være baade hensigts-
mæssigt og naturligt, at man for en noget
højere Rente kjøbte større, rolige Kapitaler, og
det har man altsaa ikke villet affkære Spare-
kasserne fra. Paa den anden Side kunde det
ogsaa tænkes, at Konjunkturerne kunde stille sig
saaledes, at det kunde være nødvendigt eller i
alt Fald høist nyttigt for Sparekasserne midler-
tidt at kunne gjøre Forandring i deres Rentefod.
Det ville de være afflaarne fra, hvis dertil skulde
fordres en Lovforandring. Smidertid har Ud-
valget ingenlunde overset det Ustavelige i,
at Sparekasserne holde sig slige Bestemmelser efter-
rettelige; men man har troet, at dette kunde
tilbels opnaas af mere indirekte Veie, og i den
Henseende tror jeg, at alene den Regel, som Ud-
valget har opstillet, at Sparekasserne i deres
Bedtægter skulle optage Bestemmelser om alle
disse Punkter: Rentefoden, Anbringelsesmaaden
o. s. v., vil have en ikke ringe Virkning, thi i det
Dielik, Sparekasserne vedtog deres Bedtægter
for Fremtiden, vil sandsynligvis det, som i Al-
mindelighed anses for fornuftigt, ogsaa blive ud-
trykt i Bedtægterne. Der, hvor Faren egentlig
er for Sparekasserne, er, naar de i Stridens
Gæde under vieblikkelige Banfælgeligheder skulle
træffe Bestemmelser; der maa man lettest frygte,
at de kunne komme ind paa Afveie, men slige
Bestemmelser lade sig heller ikke efter Udvalgets
Forslag træffe saadan uden videre; de kunne kun
træffes ved en Forandring af Bedtægterne, som
altsaa kræver en foregaaende moden Overveelse.
Men dernæst er der ogsaa ikke saa andre af
Forslagets Bestemmelser, der indirekte ville virke
som et Tryk paa Sparekasserne eller som en
Opfordring for dem til her at indrette sig paa
den fornuftigste Maade. Navnlige vil den Udsigt,
som Sparekasserne have til at komme under Kon-
kurs, naar de have en vis Underbalance, inde-
holder en ikke ringe Raamindelse for dem om paa
den ene Side at staa sig Reservefond og paa den
anden Side at væge sig for at anbringe deres
Midler i saadanne bevægelige Foretagender, som
kunne udsætte dem for den nævnte Skæbne.
Disse to Ting ville staa nogenlunde i Forhold til
hinanden. Jo større Reservefonden er, des bedre
kan Sparekassen tillade sig mere omfattende An-
bringelser i mere bevægelig Ærødi, og paa den
anden Side, jo mindre Reservefonden er, desto